Súd:	Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka:	8C/123/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6116208152
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Roman Reištetter
ECLI:	ECLI:SK:OSBB:2018:6116208152.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica konajúc sudcom JUDr. Romanom Reištetterom v právnej veci žalobcu Q.. Q. B., N.. XX. XX. XXXX, A. Y. XXX/X, B., proti žalovanému B. T., D. X. W. B. T., B. B. Š. X, A., J.: XX XXX XXX, o náhradu škody 298 000,00 Eur, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 28 320,00 Eur titulom ušlého zisku a 1 000,00 Eur titulom nemajetkovej ujmy, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Súd žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 02. 05. 2016 alternatívne domáhal zaplatenia sumy 198 000,00 Eur ako náhrady škody z titulu ušlého zisku za obdobe od 04. 12. 2009 do 14. 02. 2013 spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 08. 2015 do zaplatenia od žalovaného v 1. rade alebo žalovaného v 2. rade a nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 08. 2015 do zaplatenia od žalovaného v 1. rade alebo žalovaného v 2. rade a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, obor Stred, oddelenie vyšetrovania v Banskej Bystrici sp. zn. Č.: W.-X/BOK-B.-XXXX zo dňa 03. 09. 2009 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. J. X. XX/XX zo dňa 23. 10. 2009 zamietnutá. Rozsudkom Okresného súdu T. B.. D.. XT/XXX/XXXX zo dňa 29. 11. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v K. B.. D.. XTo/XX/XXXX zo dňa 29. 05. 2013 bol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Ku dňu 03. 09. 2009 pracoval ako advokát a bol zapísaný v zozname advokátov Slovenskej advokátskej kancelárie (ďalej len „SAK“) pod reg. č. XXXX. Uznesením Predsedníctva B. Č.. XXXX/XX zo dňa 04. 12. 2009 mu bol pozastavený výkon advokácie z dôvodu, že voči nemu bolo vznesené obvinenie, čo poškodzuje dobrý obraz advokácie a znižuje dôveru advokátskeho stavu. Uznesenie o vznesení obvinenia malo na život žalobcu mimoriadne negatívny vplyv a uznesenie o pozastavení výkonu advokácie bolo zrušené Predsedníctvom B. Č.. XX/X/XXXX zo dňa 14. 02. 2013, teda viac ako troch rokoch. Z dôvodu vznesenia obvinenia a pozastavenia výkonu advokácie žalobca nepracoval a nepoberal žiadne dávky, v dôsledku čoho mu vznikla škoda vo forme ušlého zisku, ktorý by ako advokát dosahoval. Okrem toho sa aj zadlžil, keďže nemal žiaden príjem. Ušlý zisk za obdobie od pozastavenia funkcie predstavuje sumu 198 000,00 Eur, t. j. 66 000,00 Eur ročne. Jedná sa o minimálny zisk. Počas doby, keď nemal pozastavený výkon advokácie, udržiaval priateľské vzťahy v podstate so všetkými kolegami ako aj známymi. Po vznesení obvinenia s ním kolegovia ako aj známi

prerušili kontakty. Pozerali na neho ako na kriminálnika a začali sa mu vyhýbať. Prakticky prišiel o všetkých dobrých kamarátov. Samotné trestné stíhanie na neho pôsobilo mimoriadne zdrvujúco. Žil v neustálom strachu, nakoľko bol nezákonne obvinený zo spáchania trestnej činnosti, za ktorú mu hrozil vysoký trest odňatia slobody. Tento stav neúnosnej neistoty trval viac ako tri roky, pričom ako advokát stratil dovtedajšiu klientelu a jeho meno bolo pranierované na verejnosti ako aj v médiách a v kuloároch, a to nielen v právnických kruhoch. Odrazilo sa to aj v rodinných vzťahoch, v dôsledku čoho mal prerušené styky s jeho deťmi. Preto si uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,00 Eur. K žalobe žalobca pripojil listinné dôkazy - uznesenie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, obor Stred, oddelenie vyšetrovania v Banskej Bystrici sp. zn. Č.: W.-X/BOK-B.-XXXX zo dňa 03. 09. 2009, uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. J. X. XX/XX zo dňa 23. 10. 2009, obžalobu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. U. X. XX/XX zo dňa 15. 11. 2010, rozsudok Okresného súdu T. B.. D.. XT/XXX/XXXX zo dňa 23. 11. 2012, uznesenie Krajského súdu v K. B.. D.. XTo/XX/XXXX zo dňa 29. 05. 2013, uznesenie Predsedníctva B. Č.. XXXX/XX zo dňa 04. 12. 2009, oznámenie Predsedníctva B. Č.. XX/X/XXXX zo dňa 25 03. 2013, uznesenie Predsedníctva B. Č.. XX/X/XXXX zo dňa 14. 02. 2013, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, postúpenie žiadosti Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky zo dňa 31. 07. 2015, vrátenie postúpenej veci Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 18. 09. 2015 a oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 28. 09. 2015.

2. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, pretože oslobodením žalobcu spod obžaloby mu automaticky nevznikol aj nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003“). Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je právom absolútnym a podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Trestné stíhanie voči žalobcovi bolo vedené v mene štátu orgánmi činnými v trestnom konaní legitímne, pričom štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní založili svoje rozhodnutie najmú na výpovediach svedkov V. Č. P. S. S. (na podklade nimi podaných trestných oznámení), ktorí priamo usvedčovali žalobcu zo spáchania trestnej činnosti, a svedkov F. Š., V.. J.. F. K. P. V.. V.. Q. A., ktorí svojimi výpoveďami potvrdzovali výpovede priamych svedkov. Prokurátorka sa zaoberala v odôvodnení obžaloby aj svedeckými výpoveďami svedkov A. P.Č., N. W., Q. A., Q. K., Q.. W. B. P. Q.. V. K., ktorí potvrdzovali obhajobu žalobcu a dospela k záveru, že sú naplnené podmienky pre podanie obžaloby. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platí, že v prípade existencie dvoch skupín dôkazov, z ktorých jedna poukazuje na vinu obvineného za stíhanú trestnú činnosť a druhá naopak potvrdzuje jeho obhajobu, je prokurátor povinný podať obžalobu, pretože o vine a v takomto prípade môže rozhodnúť iba nezávislý súd. Žalobca bol najprv rozsudkom uznaný vinným zo spáchania trestného činu a na základe jeho odvolania odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie. Po doplnení dokazovania bol žalobca oslobodený spod obžaloby. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. J.. Ú. XXX/XXXX uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z toho dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Žalobca nepreukázal splnenie predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku, pretože nebolo preukázané, že podanie obžaloby alebo vedenie trestného stíhania boli nezákonnými rozhodnutiami alebo že by sa jednalo o nesprávny úradný postup. Slovenská republika nemôže niesť zodpovednosť za škodu vo forme ušlého zisku z dôvodu, že žalobcovi bol pozastavený výkon advokácie, pretože sa jedná o rozhodnutie B.. Výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy je v rozpore s § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení tiež poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 20. 06. 2013 vo veci R. M.. Č. T..

3. V podaní doručenom súdu dňa 01. 07. 2016 žalobca uviedol, že pri ustálení výšky ušlého zisku vychádzal hlavne z troch príkazných zmlúv, ktoré uzatvoril s klientmi Z. P. dňa 07. 01. 2009 na paušálnu mesačnú odmenu vo výške 1 500,00 Eur, Q. A. dňa 08. 01. 2009 na paušálnu mesačnú odmenu vo výške 2 000,00 Eur a A. P. dňa 22. 01. 2009 na paušálnu mesačnú odmenu vo výške 2 000,00 Eur. Pri uzatváraní týchto príkazných zmlúv bola zohľadnená predchádzajúca zaťaženosť a počet úkonov v ich trestných veciach, ktoré ako obhajca vykonal alebo ktorých sa zúčastnil, pričom na paušálnej mesačnej odmene sa dohodli najmä z toho dôvodu, že väzbu vykonávali vo väzniciach v J., R. P. A.

a pokiaľ by si obhajca uplatňoval voči nim náhradu za stratu času ako aj cestovné, jedna cesta by u každého z nich presiahla sumu 1 000,00 Eur. Odôvodnenosť uzavretia týchto zmlúv doložil žalobca výpismi u všetkých troch klientov z jednotlivých väzníc, pričom má byť z toho zrejmé, že dohodnutá mesačná paušálna odmena je ešte nízka s prihliadnutím na počet vykonaných úkonov. V tom ešte nie sú započítané úkony vykonané pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorých množstvo sa dá zistiť pripojením trestných spisov. Celkový príjem u týchto klientov bol 66 000,00 Eur, teda trojročné plnenie predstavuje sumu vo výške 198 000,00 Eur. Výkon advokácie mu bol pozastavený len pre to, že bolo voči nemu vznesené obvinenie. Nie je pravdou, že by sa voči rozhodnutiu B. nebránil, pretože podal návrh na preskúmanie rozhodnutia a Krajský súd v K. nevyhovel ani odkladu vykonateľnosti uznesenia B.. Bola mu zamietnutá aj žiadosť o preskúmanie dôvodov pozastavenia výkonu advokácie. X. W. B. T. upozorňoval aj na prieťahy v trestnom konaní, pričom táto nezistila úmyselné a umelé predlžovanie vyšetrovania. Trestné stíhanie voči jeho osobe bolo zverejnené v týždenníku W. X F., ktorý aj úspešne žaloval. Ako advokátovi a ako osobe, ktorá bola verejnosti známa tým, že vykonával funkciu okresného prokurátora v C. a ako stážista pracoval aj na X. W. Č. B. T. P. X.R. W. B. T., vznikla morálna ujma, ktorá sa nedá ničím nahradiť. Stratil dôveru medzi blízkymi príbuznými, kolegami a aj na verejnosti. K podaniu predložil tri príkazné zmluvy, výpisy návštev klientov v ústavoch na výkon väzby a trestu odňatia slobody, potvrdenie Krajského súdu v K. o pridelení veci (preskúmanie rozhodnutia č. XXXX/XX), prípis Krajského súdu v K., oznámenie Predsedníctva B. zo dňa 30. 09. 2010, prehodnotenie uznesenia Predsedníctva B. zo dňa 01. 10. 2012, podnet X. W. B. T. zo dňa 08. 06. 2010 a listy od V. Č..

4. Rozsudkom č. k. XC/XXX/XXXX - XXX zo dňa XX. XX. XXXX súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. Voči rozsudku sa žalobca odvolal a Krajský súd v A. A. uznesením č. k. XXCo/XX/XXXX - XXX zo dňa XX. XX. XX´XX rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že žalobca má uviesť, ktorý štátny orgán konajúci v mene štátu žaluje (X. W.T. B. T. P. V. B. B. T.). Ďalej uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. z n. XCdo XXX/XXXX má ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V danom prípade treba vychádzať z objektívnej zodpovednosti žalovaného a tiež zo zmyslu zákona č. 514/2003 Z. z., to znamená umožniť odškodnenie všetkých prípadov, v ktorých poškodenému bola spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný, to znamená, že sa nenaplnil predpokladom o tom, že sa dopustil trestného činu. Úlohou súdu bude vykonať dokazovanie, vychádzajúc z premisy objektívnej zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie, na zistenie ďalších zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu a následne posúdiť oprávnenosť nároku aj čo do rozsahu.

5. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 C. s. p. nariadil vo veci pojednávanie. Postupom podľa § 180 C. s. p. súd vec prejednal, vykonal dokazovanie a zistil:

6. Skutkový stav týkajúci sa trestného konania voči žalobcovi je nesporný a je daný aj zhodnými tvrdeniami strán a preukázaný označenými listinnými dôkazmi - uznesenie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, obor B., oddelenie vyšetrovania v A. A. sp. zn. Č.M.: W.-X/BOK-B.-XXXX zo dňa 03. 09. 2009 o začatí trestného stíhania žalobcu pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, uznesenie X. W. B. T. B.. D.. J. X. XX/XX zo dňa 23. 10. 2009 o zamietnutí sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o začatí trestného stíhania, obžalobu X. W. B. T. B.. D.. U. X. XX/XX zo dňa 15. 11. 2010 na žalobcu, rozsudok Okresného súdu T. B.. D.. XT/XXX/XXXX zo dňa 23. 11. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v K. B.. D.. XTo/XX/XXXX zo dňa 29. 05. 2013, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, uznesenie Predsedníctva B. Č.. XXXX/XX zo dňa 04. 12. 2009 o pozastavení výkonu advokácie, oznámenie Predsedníctva B. Č.. XX/X/XXXX zo dňa 25 03. 2013 o zrušení pozastavenia výkonu advokácie a uznesenie Predsedníctva B. Č.. XX/X/XXXX zo dňa 14. 02. 2013 o zrušení pozastavenia výkonu advokácie.

7. Spornými skutočnosťami sú jednak okolnosti týkajúce sa vzniku škody, určenia (označenia) nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody a následným vznikom zodpovednosti za spôsobenú škodu, ako aj okolnosti

týkajúce sa oprávnenosti a rozsahu nároku na náhradu škody pozostávajúcej jednak z majetkovej ujmy vo výške 198 000,00 Eur a jednak z nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,00 Eur.

8. Žalobca na pojednávaní predložil súdu listiny - vyúčtovanie trov obhajoby vo veci obnovy konania (klient A. P.) zo dňa 03. 05. 2016, príjmové doklady č. XX/XXXX, Č.. XX/XXXX, Č.. XX/XXXX, Č.. XX/XXXX P. Č.. XX/XXXX.

9. Žalobca trval na podanej žalobe a bližšie konkretizoval skutkové okolnosti. Poukázal na to, že pred vznesením obvinenia ho nikto nevypočul. Na základe začatého trestného stíhania mu Predsedníctvo B. pozastavilo výkon advokácie, voči čomu sa tiež bránil, avšak neúspešne. Trestné stíhanie sa začalo na základe výpovede svedka V. Č., ktorý však výpoveď po mesiaci zmenil. Za vinu mu bolo kladené, že ovplyvňoval svedka a vyhotovil pre svedka podanie. K tomu uviedol, že pred pojednávaním na špecializovanom trestnom súde nemohol svedka ovplyvňovať, keďže tam nebol. Sťažnosť, ktorú voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal, mu bola zamietnutá. Svedka Č. viackrát obhajoval a mal od neho splnomocnenie, takže aj keby nejaké podanie vyhotovil, bolo by to v rámci jeho obhajobných právomocí. Č. mu následne písal z väzby list, kde sa mu ospravedlňuje, že bol na výpoveď proti nemu prinútený políciou, čo žalobca hneď oznámil vyšetrovateľovi v A. A. a žiadal o konfrontáciu, k čomu však vyšetrovateľ pristúpil až o šesť mesiacov. Najprv ho Okresný súd T. odsúdil, no na základe vrátenia veci Krajským súdom v K. ho potom oslobodil a bola mu aj obnovená advokátska činnosť. Uvedeným trestným stíhaním utrpela žalobcova povesť. Písali o ňom masmédiá. Na ochranu osobnosti žaloval vydavateľstvo a bol úspešný v dvoch konaniach, kde mu bolo priznané ospravedlnenie a nemajetková ujma dvakrát vo výške 10 000,00 Eur. Žaloval aj vydavateľa knihy, avšak toto konanie ešte nie je právoplatne skončené. V tomto konaní za objektívne zodpovednú považuje len X. W. B. T.. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, pri jej výpočte vychádzal zo všeobecných poznatkov v iných podobných veciach, pričom samotné určenie jej výšky ponechal na úvahe súdu. Ujma mu bola spôsobená trestným stíhaním, ktoré bolo všeobecne známe a mal kvôli tomu aj problémy v rodine. Výšku ušlého zisku odôvodnil troma príkaznými zmluvami uzavretými s troma osobami, ktoré obhajoval od roku 1996 a okrem času, keď mu bola pozastavená činnosť, ich zastupuje až dodnes. V mandátnych sú uvedené vyššie sumy, pretože vykonával úkony na celom území SR a jeho klienti sa nachádzajú v R. alebo boli v J.. Výška odmeny zodpovedá vyhláške a aj množstvu práce. Zákonná výška nemajetkovej ujmy mu je známa, avšak podľa žalobcu je potrebné rozlišovať, aká osoba je poškodený nezákonným rozhodnutím, teda či ide o osobu kriminálnika alebo pracujúcu v justícii. Synovi povedal, že celé trestné stíhanie nebude trvať dlhšie ako mesiac, že jeho obvinenie bude zrušené. Mal za to, že sa jeho sťažnosti vyhovie, keďže sa domnieval, že vzhľadom na to, že E. tvrdenia, ktorý bol jeho klientom a ktorý to všetko oznámil, nebudú použiteľné. Na špeciálnom súde vtedy nebol, lebo sa striedali s Q.. K.. Podľa jeho názoru prokuratúra začala trestné stíhanie bez toho, aby si overila základné veci. Ak by tak urobila, tak by konanie nemohlo pokračovať. Advokátsku činnosť nemohol vykonávať tri a pol roka, za toto obdobie ostal dlžný na sociálnom a zdravotnom poistení až 25 000,00 Eur, ktoré splatil až nedávno. Pokiaľ nechcel byť vyškrtnutý zo zoznamu advokátov, tak musel platiť. Ak by aj bol úspešný v tomto konaní, musí zaplatiť z toho daň, pričom prokuratúra sa k celej veci postavila laxne, a to bol predtým ich kolegom. Počas trestného konania vypočuli len 7 svedkov a počas prvých 14 mesiacov prakticky nekonali. Vie, že ho odpočúvali. Čo sa týka ušlého zisku, predložil len doklady, z ktorých vyplýva, že mal odmenu istú, pretože ostatné je ťažko určiť, keďže nemôže vedieť, koľko by mohol mať klientov a aké by boli príjmy. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, tak touto ohodnotil svoje tri a polročné trápenie.

10. Žalovaný trval na písomnom vyjadrení a žalobu považoval za nedôvodnú. Poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia ako aj o začatí trestného stíhania nebolo zrušené ako nedôvodné. To, že bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený, neznamená, že konanie bolo nezákonné, teda nie je preukázané, že by škoda, ktorú uplatňuje žalobca bola spôsobená nejakým nezákonným rozhodnutím žalovaného v 1. rade. Naopak, táto vyplýva z pozastavenia výkonu advokátskej činnosti, ktorú však žalobcovi pozastavila B.. Žalovaný v 1. rade opätovne poukázal na nález Ústavného súdu ako aj na skutočnosť, že výška nemajetkovej ujmy je v rozpore so zákonom č. 514/2003 Z. z. Čo sa týka príkazných zmlúv, na ktoré poukazuje žalobca, tieto samotné nepreukazujú, že by k vzniku ušlého zisku v žiadanej výške aj skutočne došlo. Nie je zrejmé, či z nich bolo plnené, čo z nich bolo plnené počas obdobia pozastavenia výkonu advokátskej činnosti a či by tieto osoby vôbec mali z čoho plniť, keďže v tom čase boli vo výkone trestu. Predpokladal, že sa ani nejedná o čistý zisk, keďže nie sú zahrnuté aj náklady. Podľa jeho názoru by bolo možné zisk určiť z daňových priznaní. Konanie prokuratúry a

rozhodnutia nepovažuje za nezákonné. Škoda, ktorou je ušlý zisk, nevznikla v príčinnej súvislosti s konaním prokuratúry a namieta aj výšku nemajetkovej ujmy.

11. Svedkyňa V. X. uviedla, že žalobcu pozná 15 rokov. Pravidelnejšie sa stretávajú asi 6 rokov, ale po dobu 8 - 10 rokov bol ich kontakt prerušený na základe žiadosti jej mamy, pretože žalobca bol trestne stíhaný. Po B. sa vtedy hovorilo, že žalobca nadržiava mafiánom, takže nechcela sa s ním stretávať aj kvôli svojmu synovi, ktorý je v rovnakom veku ako syn žalobcu. Vzťahy medzi nimi sa už neobnovili v takom rozsahu ako pôvodne. Pozdravia sa, ale už sa nenavštevujú. Hovorilo sa o tom v meste, aj v novinách sa o tom písalo. Myslela si, že žalobca bol dôvodne stíhaný, nezaujímalo ju, či to bola pravda alebo nie. Nemá záujem stretávať sa s takými ľuďmi, pretože pracuje poctivo celý život. Predtým, ako bol trestne stíhaný, bo žalobca opisovaný ako dobrý človek. Počula o ňom len „všeobecné“ veci, že nadržiava mafiánom a že je podvodní. Nevedela presne, kvôli čomu je trestne stíhaný. Nevedela, že žalobca bol oslobodený, ale už ju to nezaujímalo.

12. Svedok Q.. V. B. vypovedal, že žalobca je jeho otcom a o trestnom stíhaní sa dozvedel od mamy. Vie, že sa to týkalo marenia spravodlivosti, že mal napísať nejaký list pre klienta, ale žalobca mu povedal, že s klientom mal uzavretú plnú moc, tak, že by to malo byť zastavané. Malo sa to stať na špeciálnom súde počas prestávky, ale vtedy tam žalobca ani nebol. Preto to vyhodnotil tak, že trestné stíhanie bude zastavené. Nakoniec sa tak nestalo. Vtedy býval s mamou v meste C., žalobca v B.Y., rodičia boli rozvedení. Všade sa hovorilo, ako jeho otec ako bývalý prokurátor je trestne stíhaný, pričom celé to trvalo asi 3 - 4 roky. Styky s otcom preto prerušil. S mamou to doma preberali. Bola to hanba, jeho mama najprv robila tiež na prokuratúre a potom u otca v kancelárii. Bolo to pre nich ťažké, lebo sa na nich každý pýtal. Mal za to, že otec to neurobil, ale jeho dennodenne konfrontovali rôzni ľudia a nebolo mu to príjemné. Potom už otcovi aj prestal veriť a vzhľadom na to, že to trvalo tak dlho, bol už vnútorne utvrdený, že to aj otec naozaj urobil. Aj advokátska komora mu pozastavila činnosť. Vynadal otcovi, že mu zničil život, pretože bol syn advokáta, ktorý napomáhal mafiánom, keďže žili v malom meste. Verejnosť ho ovplyvnila tak, že sa otcovi vyhýbal a v kontakte neboli asi dva roky. Tie negatívne nálady trvajú aj dodnes, pretože ak povie, že pracuje s otcom, tak ľudia to nechápu, pretože otec mal pozastavenú činnosť. Dokonca počul aj to, že otec mal byť odsúdený. Ľudia nevedia, že bol oslobodený. U otca pracuje necelý rok, šiel k nemu hneď po škole.

13. Svedkyňa Z. K., dcéra žalobcu, vie o tom, že žalobca bol trestne stíhaný. Dozvedela sa o tom v práci, keď sa jej pýtali, či je pravda, že otec sedí v base. Spojila sa vtedy so žalobcom, ale povedal jej, že sa jeho problémy rýchlo skončia. Dovtedy bol ich vzťah normálny, mala už rodinu a bývala v Trebišove. Otec býval v B.. Riešila to aj s mamou doma. Tiež sa vtedy rozvádzala a žila s deťmi. C. Q.e malé mesto a všetci ich poznali, takže to bolo ťažké. Kvôli tomu sa jej vzťah s otcom narušil a prerušili styky. Viac ako tri roky sa vôbec nestretávali, nechcela to aj kvôli svojim deťom. Prerušenie styku iniciovala ona, mala za to, že napomáha mafiánom, resp. sa o tom hovorila. Verila, že to, čo sa hovorí o otcovi, je pravda. Otec jej povedal, že je to výmysel, ale ona bola z toho šokovaná a verila, že to urobil, lebo to dlho trvalo. Vie, že bol oslobodený a že začal pracovať. Vzťahy sa obnovili, ale už nie sú také dobré, dlhšie odlúčenie zanechalo následky. Dôvera ostala naštrbená. Ľudia si nedajú vysvetliť, že to neurobil, jeho povesť je už poškodená. S jej deťmi roky nebol. Otec má aj vlastnú rodinu.

14. Svedkyňa Q. R., uviedla, že so žalobcom žije už 15 rokov, je jeho družkou. Vzťahy boli dobré, a to aj s jeho príbuznými. Raz prišiel domov a povedal, že je trestne stíhaný, ale že to nič nie je, že to bude skoro skončené. Jej mama jej vtedy zavolala, že ako môže žiť s niekým, kto je trestne stíhaný kvôli kontaktom s mafiou. Od tej doby sa narušili jej vzťahy s mamou. Žalobcovi verila, že to neurobil. Viacerí ľudia sa jej pýtali, či jej nevadí, že žalobca je trestne stíhaný, pýtali sa jej na to aj jej dvaja synovia. Snažila sa im to vysvetliť. Žalobcu v B. každý poznal, pretože predtým bol prokurátor. Ich vzťah sa nezmenil, synom vysvetlila, že nemajú dať na reči iných ľudí. Ľudia sa im otáčali chrbtom a keď bol oslobodený, tak sa to zmenilo. Aj v televízii to bolo viackrát, aj že bol stíhaný, aj že bol oslobodený. Negatívne postoje ľudí trvali asi tri roky. Pochybnosti mala aj ona, ale verila mu.

15. Svedok R. B. je starostom obce E. v okrese C. asi 20 rokov a žalobca bol právnym zástupcom obce už aj predtým, ako sa on stal starostom, takže v spolupráci s ním pokračoval, lebo bol s jeho prácou spokojný. Žalobca je rodák z E., poznajú sa teda odmalička, chodili aj do rovnakej školy. Potom sa dozvedel z W. X F. o jeho trestnom stíhaní, aj po dedine kolovali škaredé reči. Nepamätá si presne, z čoho bol žalobca obvinený, ale vie, že mu bola odobratá advokátska licencia. Po tom, čo na neho

tlačili poslanci obecného zastupiteľstva, aj on vypovedal plnú moc žalobcovi a hľadal nového právneho zástupcu pre obec. Keď sa dozvedel, že žalobca bol oslobodený, opätovne s ním uzavrel zmluvu a spolupráca funguje aj teraz veľmi dobre. Odmena žalobcu bola najprv 5 000,00 Sk a potom 200,00 Eur až doteraz. Žalobca mal v obci dobrú povesť, ale po tom, keď sa to obyvatelia mohli aj o tom dočítať v novinách, bolo od nich počuť škaredé reči, nadávali na neho, ako to mohol urobiť. Jeho meno bolo poškodené. Postoj ľudí v obci sa zmenil po tom, čo bol oslobodení a ľudia sa dozvedeli, že bol nespravodlivo stíhaný, čím sa jeho povesť napravila a ľudia si ho vážia.

16. Svedkyňa P. W. je družkou A. P. a žalobcu pozná asi od roku 1995 alebo 1996. Už vtedy žalobca zastupoval jej druha A., bol jeho obhajca aj v minulosti, ale je ním aj doteraz. Odmenu za jeho činnosť platila osobne, A. P. ho platil vtedy, keď bol doma. Vie, že v zmluve bola dohodnutá odmena vo výške 2 000,00 Eur mesačne, ktorú riadne platila. Niekedy zaplatila aj tri mesiace naraz. Od roku 2000 podniká, vlastní solárium, zberné suroviny a záložne. Má z čoho túto odmenu platiť. Vlastní aj herňu od roku 2007. Vlastnili aj šrotovisko v rokoch 2005 - 2012, kde boli miliónové obraty v korunách a 100 - 200 tisícové obraty v eurách. Právne zastupovanie P. bolo prerušené len počas doby, keď bol žalobca trestne stíhaný. Žalobca ďalej zastupuje P. v štyroch trestných veciach a aj na Z. B.. Po nahliadnutí do príjmových dokladov, ktoré predložil žalobca, uviedla, že na všetkých príjmových dokladoch sú jej podpisy a pamätá si, že tieto sumy boli vyplácané. Vie aj o zálohe vo výške 500,00 Eur.

17. Svedkyňa V. P. je matkou Z. P. A. P. a žalobcu pozná asi 20 rokov, odkedy začali mať synovia problémy. Žalobca zastupoval aj syna Z., pričom odmenu za zastupovanie platili ako rodičia. Vie, že bola podpísaná zmluva, kde bola určená odmena vo výške 1 500,00 Eur mesačne. Najprv bola zamestnaná v zdravotníctve a potom začala podnikať. Najprv to bol obchod so športovým oblečením, potom aj solárium a požičovňa DVD s tým, že s Z. sa dohodla, že tieto príjmy budú na jeho obhajobu. Manžel už zomrel, ale predtým pracoval na tranzitnom plynovode, takže mal nadštandardné príjmy. Vedela, že syn má podiel v záložniach a aj na šrotovisku v Č. N. C.. Žalobca synov nezastupoval, keď mal pozastavenú činnosť, ale odvtedy ich znova zastupuje. Trovy hradí on a dlžní neboli. Svedkyňa je už na dôchodku, ale predtým dobre investovali, takže má našetrené.

18. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom.

19. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/20003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

20. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

21. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

22. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

23. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

24. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

25. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

26. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

27. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

28. Vznik zodpovednosti sa viaže na existenciu určitých skutočností alebo skutkových relácií, ktoré určuje zákon a súhrn ktorých tvorí zákonnú skutkovú podstatu protiprávneho činu (zodpovednostnú skutkovú podstatu). Prvkami skutkovej podstaty, naplnenie ktorej má za následok vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú:
1. subjekt (orgán štátu),
2. predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah),
3. správanie subjektu (jeho rozhodnutie),
4. výsledok spočívajúci v škode,
5. príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a
6. protiprávnosť - nezákonnosť.

29. Z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že orgány činné v trestnom konaní, teda polícia, vyšetrovateľ a prokurátor konali v súlade so zákonom a ich právami a povinnosťami v zmysle Trestného poriadku. Vzhľadom na trestné oznámenia a svedecké výpovede svedkov V. Č. P. S. S., ktoré usvedčovali žalobcu zo spáchania daného trestného činu ako aj ďalšie dôkazy bolo vyhodnotené podozrenie zo spáchania trestného činu žalobcom, na základe čoho bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi a po vykonaní prípravného konania aj obžaloba. Je pravdou, že už počas prípravného konania jeden z hlavných svedkov V. Č. zmenil svoju výpoveď v prospech obžalovaného, teda že daný skutok obžalovaný nespáchal, resp. že skutok sa nestal. Druhý z dvoch hlavných svedkov S. S. však svoju výpoveď nezmenil ani po vzájomnej konfrontácii. Uvedenú dôkaznú situáciu vyhodnotila prokuratúra tak, že aj napriek zmene výpovede jedného z kľúčových svedkov, ktorú považuje za účelovú, existuje dostatok dôkazov na obžalovanie obvineného, pričom práve zmenou výpovede na konfrontácii svedka s obvineným sa podrobne zaoberá na stranách 12 - 13 obžaloby. Po podaní obžaloby bola táto súdom prijatá a v konaní pre Okresným súdom T. bol obžalovaný uznaný vinným v zmysle obžaloby a odsúdený. Až následne po podaní odvolania obžalovaného a vrátení veci a zrušení rozsudku Krajským súdom v K. okresný súd rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, čo následne krajský súd potvrdil, resp. zamietol odvolanie prokurátora. Z hľadiska trestného práva nemožno konštatovať, že by trestné konanie nebolo začaté dôvodne. Až súd rozhodol tak, že obžalovaný bol oslobodený z dôvodu použitia zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, keďže, ako je uvedené v rozsudku Okresného súdu T. zo dňa 23. 11. 2012, nie je možné na základe vykonaných dôkazov jednoznačne konštatovať, že obžalovaný spáchal daný trestný čin, z čoho vyplýva, že súdy inak vyhodnotili dôkaznú situáciu než obžaloba (ale aj okresný súd pri prvom rozhodnutí), pričom spochybnili jeden z hlavných dôkazov, a to výpoveď svedka Č.. Tu teda nemožno hovoriť o svojvôli orgánov činných v trestnom konaní, ktorí by nezákonne stíhali obžalovaného. Žalovaný si podľa názoru súdu plnil svoju povinnosť

v zmysle Trestného zákona a Trestného poriadku. na základe vtedy známych dôkazov a či už konal alebo nekonal bez prieťahov, súd v tejto veci neposudzuje. Napriek tomu, čo tvrdí žalobca je zrejmé, že nešlo od počiatku o žiadnu istotu ohľadne jeho neviny, ako to podsúva súdu v tejto civilnej veci, pretože okresný súd pri prvom trestnom rozsudku žalobcu odsúdil a teda uznal jeho vinu v zmysle obžaloby, čo možno dôvodne predpokladať, že súd nemohol urobiť bez podstatných dôkazov proti žalobcovi. To že následne na základe zrušujúceho uznesenia krajského súdu neskôr žalobcu oslobodil, len hovorí o inom právnom názore krajského súdu, resp. o zmene dôkaznej situácie. Súd teda má za to, že tu nešlo o nejakú svojvôľu orgánov činných v trestnom konaní založenú na neexistujúcich alebo nezákonných dôkazoch, pričom tento názor fakticky prezentoval súd v tejto civilnej veci v predchádzajúcom rozhodnutí, kedy túto žalobu zamietol.

30. Napriek uvedenému, s prihliadnutím na právne záväzný názor Krajského súdu v A. A. v tejto veci, zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou a v zásade má ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Pokiaľ teda ide o naplnenie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti (viď bod 26. odôvodnenia), voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie uznesením Prezídia Policajného zboru dňa 03. 09. 2009, nad ktorým v zmysle Trestného poriadku vykonávala dozor X. W. B. T., ktorá v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je zodpovedným orgánom štátu, t. j. konajúcim orgánom v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona (subjekt). Nezákonným rozhodnutím je uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi sp. zn. Č.: W.-X/BOK-B.-XXXX zo dňa 03. 09. 2009, voči ktorému žalobca podal sťažnosť, ale táto bola uznesením X. W. B. T. B.. D.. J. X. XX/XX - X zo dňa 23. 10. 2009 zamietnutá ako nedôvodná. Na základe tohto rozhodnutia bolo vedené voči žalobcovi trestné stíhanie, ktoré po podaní obžaloby pokračovalo aj ako konanie pred súdom, a teda nebyť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, nebola by ani podaná obžaloba a vo veci by nerozhodoval súd. Preto sú naplnené aj ďalšie predpoklady, a to predmet, správanie subjektu a nezákonnosť rozhodnutia (v tomto bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. XMcdo XX/XXXX, na ktoré súd v podrobnostiach o nezákonnosti rozhodnutia odkazuje).

31. Čo sa týka samotného výsledku tohto trestného konania spočívajúceho v škode, z výsluchu svedkov (najmä R. B., P. W. P. V. P.) bez pochýb vyplynulo, že žalobca ako advokát zastupoval minimálne troch klientov (obec E., A. P. P. Z. P.), pričom ich takto zastupoval dlhodobo s výnimkou doby, keď mu bola pozastavená činnosť (od 04. 12. 2009 do 14. 02. 2013), keďže po oslobodení a rozhodnutí B. o možnosti znova vykonávať advokátsku činnosť týchto klientov žalobca znova zastupuje. Výpovede týchto svedkov jednoznačne preukazujú, že keby žalobca nemal pozastavenú advokátsku činnosť, zastupoval by ich aj počas uvedeného obdobia, a teda nepretržite. Nie je sporné ani to, že výkon advokácie bol žalobcovi pozastavený práve z dôvodu vedenia trestného stíhania voči žalobcovi Prezídiom Policajného zboru sp. zn. Č.: W.-X/BOK-B.-XXXX. Následne po vyhlásení rozsudku Okresného súdu T. B.. D.. XT/XXX/XXXX zo dňa 23. 11. 2012 bolo žalobcovi oznámené, že sa rozhodlo o zrušení pozastavenia výkonu advokácie. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že žalobcovi vznikla v dôsledku vedenia trestného stíhania voči jeho osobe škoda spočívajúca v ušlom zisku, t. j. to, čo žalobcovi ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať. Je tiež nepochybné, že medzi vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a vznikom škody je daná príčinná súvislosť, pretože bez vedenia trestného stíhania žalobcu by mu nebola prerušená advokátska činnosť. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že boli splnené aj posledné dva predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to výsledok spočívajúci v škode a príčinná súvislosť.

32. Žalobca tvrdil, že ušlý zisk predstavuje sumu vo výške 198 000,00 Eur (tri roky pozastavenej činnosti advokáta x 66 000,00 Eur), čo má predstavovať jeho minimálny zisk z činnosti, ktorú nemohol počas trestného konania vykonávať. Podľa názoru súdu toto tvrdenie spolu s predloženými príjmovými dokladmi, príkaznými zmluvami ako aj s výpoveďou R. B., P. W. P. V.Á. P. preukázané nebolo. Podľa toho by totiž žalobca musel mať mesačný príjem vo výške 5 500,00 Eur, čo ale nie je pravdou, pretože podľa svedkov bola odmena pri zastupovaní 200,00 Eur od obce a 2 000,00 Eur a 1 500,00 Eur od bratov P., t. j. celkom v sume 3 700,00 Eur. Avšak ani toto súd nepovažoval za preukázané v celom rozsahu, pretože z príjmových dokladov nevyplýva, že by odmeny od A. P. mu boli vyplácané mesačne a navyše ani jeden z predložených príjmových dokladov nie je ani len z doby blízkej obdobiu trestného stíhania (2009 - 2013), pretože ide o príjmové doklady z rokov 2001, 2004, 2015 a 2016. Jedna vec je teda znenie príkaznej zmluvy, v ktorom je uvedené mesačné plnenie odmeny, ale druhá vec je to, že ani reálne k pravidelnému

vyplácaniu odmeny evidentne nedochádzalo, a to v čase pred a aj po začatí trestného konania. Žalobca to totiž žiadnym spôsobom nepreukázal. Podľa názoru súdu by toto nepreukazovali ani prípadné daňové priznania žalobcu, ktorý mal počas troch rokov pozastavenú činnosť advokáta, a teda reálne nemohol vykázať za toto obdobie žiadny zisk a ani odviesť daň (keďže neposkytol žiadnu službu).

33. Keďže súd je toho názoru, že žalobcovi vznikol nárok na ušlý zisk (viď bod 31. odôvodnenia), avšak tento ho nepreukázal v tvrdenej výške 198 000,00 Eur, súd má za to, že je spravodlivé, ak pri určení ušlého zisku do úvahy vezme výšku priemernej mesačnej mzdy v národnom hospodárstve za roky 2010, 2011 a 2012 (počas týchto rokov žalobca vôbec nemohol vykonávať advokátsku činnosť). Od výšky tejto mzdy každoročne zverejňovanej aj Štatistickým úradom Slovenskej republiky sa v konečnom dôsledku odvíja aj odmena a náhrady advokáta v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

34. V roku 2010 bola priemerná mesačná mzda v národnom hospodárstve vo výške 769,00 Eur, v roku 2011 vo výške 786,00 Eur a v roku 2012 vo výške 805,00 Eur. Žalobcovi tak v roku 2010 mohol vzniknúť ušlý zisk vo výške 9 228,00 Eur, v roku 2011 vo výške 9 432,00 Eur a v roku 2012 vo výške 9 660,00 Eur, t. j. za tri roky v celkovej výške 28 320,00 Eur. V tejto časti súd žalobe vyhovel. Súd tak neuznal žalobcom uplatnenú výšku ušlého zisku v celom rozsahu aj preto, že ide o hypotetický zisk založený na určitom predpoklade, že by dané peniaze zarobiť mohol, ak by pokračoval v advokátskej činnosti. Ale či by ich aj skutočne zarobil, je len v uvedenej hypotetickej rovine, pretože to, že dané peniaze od daných klientov zarobil, automaticky neznamená, že by ich zarábal aj v rozhodnom období. Preto súd považoval za spravodlivejšie určiť výšku zisku tak, ako ju určil, aj s poukazom na už uvedené, že podľa názoru súdu žalovaný si plnil svoje povinnosti v zmysle Trestného zákona a Trestného poriadku na základe vtedy známych dôkazov. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol aj preto, že žalobca nepreukázal výšku ním tvrdeného ušlého zisku.

35. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Z uvedeného vyplýva, že poškodený má nárok aj náhradu nemajetkovej ujmy, ak k nej došlo v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a ak nepostačuje samotné konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia.

36. Kritériami pre náhradu nemajetkovej ujmy sú a) osoba poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Podľa judikatúry Európskeho súdneho dvora môže byť finančná kompenzácia substantial (podstatná, zásadná, výrazná - napr. rozsudok Z. M. M. N.J. W. T., B. Č.. XXXX/XX) alebo token (symbolická - napr. rozsudok Z. M. M. Z. P. B.. W. S., sťažnosť č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX). Spravodlivým zadosťučinením však môže byť tiež samotné konštatovanie porušenia práva garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. rozsudok Z. M. M. A. proti B. K., sťažnosť č. XXXX/XX). Z judikatúry Z. ale tiež vyplýva, že zmluvným štátom je daná pomerne široká voľnosť v tom, akú formu odškodnenia zvolí, aby taká forma odškodnenia dostatočne vyvážila ujmu, ktorá bola spôsobená. Je vždy nutné postupovať podľa konkrétnych okolností individuálneho prípadu a spravidla i tam, kde už štátne orgány k nejakej kompenzácii pristúpili, zvážiť možnosť poskytnutia aj inej formy odškodnenia ako len v peniazoch. Peňažnú formu odškodnenia podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je ale vždy treba považovať za subsidiárnu vo vzťahu k iným satisfakčným prostriedkom. Jej poskytnutie sa preto viaže na také okolnosti individuálneho prípadu, voči ktorým by iná forma odškodnenia sama o sebe nebola adekvátnou (primeranou).

37. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca pôsobil ako prokurátor a neskôr ako advokát v dvoch mestách na východnom Slovensku - C. P. B., pričom sám pochádza z obce E.. Žalobca má vzdelanie v odbore právo, pričom sa tomuto odboru aktívne venoval. Nepracoval v žiadnej inej sfére a ľudia z jeho okolia ho poznajú ako právnika (prokurátora, advokáta). Žalobca pôsobí na východnom Slovensku, čím sa zmenšuje prostredie, v ktorom žije a aj pracuje. Pokiaľ ide o jeho rodinu, z výpovedí svedkov vyplynulo, že je rozvedený (čo ale nemá súvis s trestným stíhaním) a jeho dve deti - dcéra a syn s ním počas trestného konania nekomunikovali, nedôverovali mu, prerušili s ním kontakt. Syn dokonca nadobudol vnútorné presvedčenie, že žalobca skutok spáchal. Napriek tomu v súčasnej dobe je u neho

koncipientom, aj keď vnímal to, že o jeho otcovi sa v tom čase hovorilo ako o osobe, ktorá nadržiava mafiánom. Dcéra má so žalobcom až doteraz nie celkom pevné a dôverné zväzky, poznačilo ju trestné stíhanie otca, pretože mu nedôverovala a nestýkala sa s ním aj kvôli svojím deťom. Sama sa v tom čase rozvádzala. Jedinou osobou, ktorá žalobcovi dôverovala a verila v jeho nevinu, bola a je jeho družka, ktorá pri ňom v podstate stála a aj svojich synov viedla k tomu, že nemajú veriť rečiam ľudí. Jej matka to však vnímala tak, že jej dcéra by nemala žiť s osobou, ktorá je trestne stíhaná. Zo subjektívneho hľadiska žalobcu ako aj jeho najbližších nepochybne vyplynulo, že trestné stíhanie malo na súkromný život žalobcu vplyv. Jeho dve deti mu prestali dôverovať a v celom rozsahu sa táto dôvera neobnovila dodnes. Pri dcére žalobcu je však možné predpokladať, že ich vzťahy neboli ideálne ani pred trestným stíhaním žalobcu a počas trestného stíhania ich ešte mohol zhoršiť aj rozvod dcéry s manželom. Naopak, z objektívneho hľadiska, najmä výpoveď svedka R. B. preukazuje, že ľudia (aspoň z obce E.) začali žalobcovi dôverovať a vnímať ho pozitívnejšie, hoci v čase trestného stíhania tiež o ňom tvrdili, že ide o osobu, ktorá sa stýka s mafiánmi. Aj tu nemožno hovoriť o tom, že by sa nič nezmenilo, ale v konečnom dôsledku povesť žalobcu v očiach iných ako blízkych ľudí až tak neutrpela. Je prirodzené, že najbližší poškodeného vždy vnímajú akýkoľvek zásah do osobných práv intenzívnejšie a často aj po dlhšiu dobu ako ostatní. Nemožno však prikladať jednému alebo druhému pohľadu väčšiu vážnosť, ale je potrebné to vnímať komplexne. Žalobca v podstate vedeným trestným konaním prišiel o možnosť formálne získať finančné prostriedky vykonávaním právnických povolaní (prokurátor alebo advokát). V konečnom dôsledku, ale svoje povolanie dodnes vykonáva a žalobca ani len netvrdil, ani to nevplynulo z dokazovania, skôr naopak, že by v dôsledku trestného stíhania došlo k poklesu jeho klientely alebo k poklesu jeho zárobku. Z uvedeného možno dospieť k záveru, že len počas tri a pol roka bolo zasiahnuté do jeho osobných práv, súkromného a pracovného života, čo je ale k celkovej dĺžke jeho praxe nie až také rozhodujúce. Žalobca aj svedkovia tvrdili, že sa o ňom aj písalo, ale súd nepoznal rozsah týchto správ, keďže žalobca ani svedkovia žiadne články alebo mediálne výstupy nepredložili. Z vyjadrení svedkov vyplývalo, že išlo zrejme o pár článkov a teda súd má za to, že nedochádzalo k opakovanému a dlhodobému opisovaniu udalostí a osoby žalobcu, a teda táto skutočnosť nemôže mať až taký vplyv na určenie celkovej výšky nemajetkovej ujmy.

38. Po zvážení vyššie uvedeného možno konštatovať, že trestné stíhanie malo následky v osobnej sfére žalobcu a aj v pracovnom živote. Výška požadovanej nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 000,00 Eur je ale neadekvátna (neprimeraná) a neodráža skutočnú intenzitu, rozsah a následky trestného stíhania v osobnej sfére žalobcu. Nemajetková ujma nemá byť nástrojom odškodnenia rodiny a profesie (ani nástrojom získania finančných prostriedkov na zaplatenie dane či nedoplatkov na zdravotnom a sociálnom poistení). Jej účelom je len zmierniť následky zásahu, pričom peňažná forma zadosťučinenia je až sekundárna. Nemajetková ujma má odzrkadľovať skutočný a vážny zásah do osobnej sféry konkrétnej osoby. Nemajetková ujma je zákonom limitovaná do výške päťdesiat násobku minimálnej mzdy, čo by v súčasnej dobe (za predpokladu, že minimálna mzda v roku 2018 je vo výške 480,00 Eur) predstavovalo sumu 24 000,00 Eur. Ide pri tom o odškodnenie obetí násilných trestných činov. Podľa názoru súdu je táto suma morálnym limitom vo vzťahu k obetiam.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považuje v prejednávanom prípade sumu vo výške 1 000,00 Eur za primeranú, postačujúcu, rozumnú a nie ako prejav svojvôle. Pri jej určení vzal súd do úvahy kritériá, ktorými sú (1) osoba poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, (2) závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, (3) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, (4) závažnosť následkov, ktoré vznikli v spoločenskom uplatnení, (5) povaha trestnej veci a (6) celková dĺžka trestného stíhania. Žalobca bol obvinený z menej závažného trestného činu (trestný čin marenia spravodlivosti), ktorý pre spoločnosť neznamená väčšie riziko nebezpečenstva vzniku ujmy na zdraví alebo živote. Žalobca nebol počas trestného konania vo väzbe. Celé trestné konanie trvalo takmer štyri roky (od 03. 09. 2009 do 29. 05. 2013). Pred aj po skončení trestného konania žalobca pracoval v právnickom povolaní, v tomto čase nedošlo k poklesu zárobku a žalobcov zdravotný stav je rovnaký, nedošlo k jeho zhoršeniu či poškodeniu. S výnimkou dcéry sa jeho vzťahy v rodine tiež až tak nezmenili. Pri výške nemajetkovej ujmy treba do úvahy zobrať aj fakt, že aj samotné konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia a priznanie škody v podobe náhrady ušlého zisku je zadosťučinením (ESĽP pritom v rozsudku P. W. C., sťažnosť č. XXXXX/XX, odčítal 30 % ako „hodnotu“ konštatovania porušenia práva). Nemajetková ujma vo výške 1 000,00 Eur je nižšia aj preto, lebo súd dostatočne nahradil žalobcom jeho nemožnosť pracovať ako advokát priznaným ušlým ziskom, ktorý mu prináleží bez toho, aby prácu skutočne vykonal. Finančné odškodnenie je dôsledkom toho, že konštatovanie nezákonnosti (t. j. porušenia práva) a priznanie majetkovej škody súd nepovažoval

za dostatočné a po zohľadnení okolností prípadu a osoby poškodeného (vrátane následkov v osobnej sfére) súd priznal aj nemajetkovú ujmu v časti 1 000,00 Eur a v prevyšujúcej ju zamietol.

40. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 C. s. p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca bol tak úspešný v rozsahu 9,84 %, pretože z uplatneného nároku vo výške 298 000,00 Eur mu bol priznaný len nárok vo výške 29 320,00 Eur. Žalovaný bol úspešný v časti 90,16 %. Miera úspechu žalovaného je 80,32 % a v tomto rozsahu by mu súd mal aj priznať nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. XCdo XXX/XXXX zo dňa 26. 10. 2016, v zmysle záverov ktorého, ak úspešnej strane sporu alebo strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, preukázateľne v konaní žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania neprizná. Keďže žalovanému trovy konania doteraz žiadne nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania ani nepriznal. Žalovaný svojím zastupovaním poveril prokurátorov Okresnej prokuratúry A. A., a teda týmto reálne nevznikli žiadne trovy (ani v podobe cestovného). Súd však zároveň uvádza, že o výške trov žalovaného už nebude rozhodovať samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších zákonov.

Banská Bystrica 21. 11. 2018